

νια ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν τάφων. Ἔδωσα στοὺς πεινασμένους νὰ φᾶνε μέσα σιτὴν ἔρημο ὅπου δὲν ἐβρίσκουνταν τροφή, κ' ἔκανα νὰ σηκωθοῦν οἱ νεκροὶ ἀπὸ τίς στενές τους τίς κατοικίες καὶ σιτὴν προσταγή μου, καὶ μπροστὰ σ' ἓνα μεγάλο πλῆθος λαοῦ, ἐξεγράφηκε ἀμέσως μιὰ ἄκαρπη συκία. Ὅλα, ὅσα ἔκανε ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, τὰ ἔκανα ἐπίσης κ' ἐγώ. Κι ὅμως ἔμένα δὲ μ' ἐσταύρωσαν».

K. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΑΝΤΩΝΗ ΤΣΕΧΩΦ

ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΑΝΕ

Ἔδῳ καὶ λίγο καιρό, ὁ τσιφλικοῦχος καὶ ἑφεδρος ἀνθυπασπιστῆς Βύβερωφ, ἐφίλευε τὸ μηχανικὸ τῆς συγκοινωνίας Καταβάσωφ, πού περαστικὸς τὸν εἶχε ἐπισκεφθεῖ. Πίνανε, παίρνανε τὸ μεζεδάκι τους καὶ λέγανε τὰ νέα. Ὁ Καταβάσωφ, σὰν ἄνθρωπος πού ζοῦσε στὴν πόλη, ἤξαιρε ἀπ' ὅλα. Γιὰ τὴ χολέρα, γιὰ τὸν πόλεμο, ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν αὔξησι τοῦ φόρου τοῦ οἰνοπνεύματος ἓνα καπὶκι στὰ ἑκατό. Μιλοῦσ' αὐτὸς κι ὁ Βύβερωφ ἄκουε, ἀναστενάζε καὶ κάθε νέο πού ἔλεγ' ὁ ἄλλος τὸ ὑποδεχότανε καὶ μ' ἓνα ἐπιφώνημα : Γιὰ δέτε ὥστόσο ; Ἀκοῦτ' ἐκεῖ ! Ἀχά !.

— Καὶ γιατί δὲ φοράτε τὰ γαλόνια σας Σεμὲν Ἀντύπιτς ; — ἐνδιαφέρθηκε — ὕστερα ἀπὸ πολλὰ, πού εἶπαν.

Ὁ μηχανικὸς δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Σώπασε μιὰ στιγμή, ἤπιε τὴ βότκα του, ἔκανε μιὰ χειρονομία κ' ὕστερα εἶπε :

— Τὰ καταργήσανε !

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ! Ἀχά !... Ἐγὼ δὲ διαβάζω φημερίδες καὶ δὲν τῶ-ξαιρα καθόλου. Πάει νὰ πῇ τώρα οἱ πολιτικοὶ ὑπάλληλοι δὲ φοροῦν γαλόνια ; Γιὰ δέτ' ὥς τόσο ! Ἀλλὰ εἶναι καὶ καλὸ αὐτὸ ἀπὸ μιὰ μεριά. Τὰ φανταράκια δὲ θὰ σᾶς μπερδεύουν μὲ τοὺς κυρίους ἀξιωματικούς καὶ δὲ θὰ σᾶς χαιρετᾶνε. Ἀλλὰ κι ἀπὸ μιὰ μεριά πάλι δὲν εἶναι καλὸ. Δὲν ἔχετε πιά ἐκείνη τὴ παράσταση. Ἐκείνη τὴν εὐγένεια.

— Δὲ βαρύνει ! — εἶπ' ὁ Καταβάσωφ κ' ἔκανε μιὰ χειρονομία. Τὸ ἐξωτερικὸ κ' ἡ παράσταση δὲν εἶναι σπουδαία πράματα. Φορᾶς εἴτε δὲ φορᾶς γαλόνια, τὸ ἴδιο κάνει, φτάνει τὸ βαθμὸ σου νὰ τὸν ἔχεις. Ἐμεῖς δὲν πειραχτήκαμε καθόλου. Μὰ ἔλι πού ἔσᾶς στ' ἀλήθεια σᾶς ἀδικήσανε, Παῦλε Ἰγνάτιτς ! Εἶναι νὰ σᾶς συλλυπᾶται κανεῖς.

— Σάν τι δηλαδή ; — ἀρώτησε ὁ Βύβερωφ. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μ' ἀδικήσῃ ἐμένα.

— Λέω γιὰ τὸ ὅτι σᾶς καταργήσανε. Ὁ ἀνθυπασπιστής, ὅσο κι ἂν εἶναι μικρὸς βαθμὸς, σὰ νὰ εἶναι καὶ νὰ μὴν εἶναι, εἶναι ὥστόσο ὑπηρετῆς τῆς πατρίδας, ἀξιωματικός... ἔχυσε αἷμα... Γιατὶ νὰ τὸν καταργήσουν ;

— Δηλαδή... μὲ συμπαθάτε, δὲν κατορθώνω νὰ σᾶς καταλάβω καλά... ἐμουρμούρισ' ὁ Βύβερωφ, κ' ἐγλώμισσε κι ἄνοιξε τὰ μάτια του μεγάλα. Ποιὸς μ' ἐκατάργησ' ἐμένα ;

— Μὰ τί δὲν τᾱκούσατε μήπως ; Βγῆκε ἓνα τέτοιο οὐκᾶζι νὰ μὴν ὑπάρχουν καθόλου ἀνθυπασπιστές. Ὅλους τοὺς ἀνθυπασπιστὲς πού ὑπηρετοῦν εἶταν διαταγὴ νὰ τοὺς προβιβάσουνε ἀνθυπολοχαγούς, κ' ἐσεῖς εἰστε ἐφεδρὸς, ὅπως ξαίρετε. Σὰ θέλετε, ἄς εἰστε ἀνθυπασπιστὲς ..

— Χρ... Μὰ σάν τι εἶμαι τώρα ἐγώ ;

— Ὁ θεὸς τὸ ξαίρει τώρα τὸ τί εἰστε. Τώρα ἐσεῖς εἰστε — τίποτε, ἀπορία, αἰθέρας ! Τώρα κ' ἐσεῖς ὁ ἴδιος δὲν τὸ ξεδιαλύνετε τὸ ποιὸς εἰστε.

Ὁ Βύβερωφ ἤθελε ν' ἀρωτήσῃ κάτι μὰ δὲ μπόρεσε. Ἐνοιωσε μιὰ κρυάδα κάτω ἀπ' τὴ γλώσσα του, τὰ γόνατά του λύγισαν, ἡ γλώσσα του δὲ γυρνοῦσε. Κ' ἔτσι ἔμεινε στὸ στόμα του τὸ σαλάμι πού δὲν πρόκανε νὰν τὸ μασήσει.

— Δὲ σᾶς φερθήκανε καλὰ, τί νὰ τὰ ποῦμε ! εἶπε ὁ μηχανικὸς κι ἀναστέναξε. Ὅλα καλὰ μ' αὐτὸ τὸ μέτρο δὲ μπορῶ νὰ τὸ ἐπιδοκιμάσω. Καὶ τί ἔχει νὰ γραφεῖ τώρα στὶς ξένες φημερίδες ! Ἄ ;

— Καὶ πάλι δὲν τὸ καταλαβαίνω... κατόρθωσε νὰ πεῖ ὁ Βύβερωφ. Μιὰ καὶ δὲν εἶμαι πιά ἀνθυπασπιστής, τί εἶμαι ; Τίποτα. Μηδενικό. Πάει νὰ πεῖ, ἂν σᾶς κατάλαβα καλά, ὁ καθένας μπορεῖ τώρα νὰ μοῦ αὐθαδιάζῃ, νὰ μοῦ πεῖ «Ἐσύ».

— Αὐτὸ νὰ σᾶς πῶ δὲν τὸ ξαίρω. Ἐμᾶς δὰ μᾶς παίρνουνε γιὰ τραινοδηγούς. Τὶς προάλλες ὁ ἀρχηγὸς τῆς κινήσεως, ἀκριβῶς στὴ δική μας τὴ γραμμὴ, περνᾷ μὲ τὸν μαντύα του, ἀκριβῶς τοῦ μηχανικοῦ, ὅπως τὸν φορᾶνε τώρα δίχως γαλόνια, καὶ κάποιος στρατηγὸς τοῦ φωνάζει : «Ὁδηγέ, πότε φεύγει τὸ τραῖνο ;» Πιάστηκαν. Ἐγίνε σκάνταλο ! Στὶς ἐφημερίδες δὲ γίνεται βέβαια νὰ τὸ γράφουν μὰ . . . τὸ ξαίρει ὁλος ὁ κόσμος ! Μπορεῖς νὰ κρύψεις τὴ σακκοράφα στὸ σακκούλι !

Ὁ Βύβερωφ συντριμμένος μὲ τὸ νέο δὲν ἔπινε πιά, μήτε ἔτρωγε.

Θέλησε μιὰ στιγμή νὰ πιεῖ κρύο κβὰς γιὰ νὰ ρθῇ στὰ σύγκαλά του μὰ τοῦ στάθηκε στὸ λαρύγγι κ' ὕστερα τὸ βγάλε πίσω.

Ἀφοῦ τὸν κατεβόδωσε τὸν μηχανικὸ πιάδ, ὁ καταργημένος ἀνθυπασι-
στῆς ἄρχισε νὰ τριγυρνᾷ ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ του καὶ νὰ συλ-
λογιέται. Συλλογιόταν, συλλογιόταν μὰ σὲ τίποτα δὲν κατάληξε. Τὴ
νύχτα πλάγιαζε στὸ κρεβάτι του, ἀναστέναζε καὶ πάλι συλλογιόταν.

—Δὲ βαρέθηκες νὰ μουρμουρᾷς! τοῦ εἶπ' ἡ γυναῖκα του ἡ Ἀρήνα
Μαιβαίεβνα καὶ τὸν σκούνησε μὲ τὴν ἀπαλάμη. Ἀναστενάξει σὰ
νᾶναι στὶς γέννες του! Ἴσως καὶ νὰ μὴν εἶναι κι ἀλήθεια. Πᾶνε αὐ-
ριο κάπου ν' ἀρωτήσεις. Κουρέλι!

—Βέβαια, μόλις θὰ μείνεις δίχως βαθμὸ καὶ τίτλο θὰ δεῖς πῶς
εἶναι τὸ κουρέλι! Σωριάστηκες χάμου σὺν τὴν φάλαйна καὶ τσαμπου-
νᾷς—κουρέλι! Δὲν τόχυσες ἐσὺ τὸ αἷμα, βλέπεις!

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ὁ Βύβερωφ, ποὺ δὲν κοιμήθηκε ὅλη νύχτα,
ἔξεψε τὸν ντορί του στὸ καροτσάκι καὶ κίνησε νὰ πάει ὡς τὸν πρόεδρο
τῶν εὐγενῶν τῆς περιφερείας. Περνώντας ἀπ' τὸ Ἰπάτιεβο, ἀπάν-
τησε τὸν πρωθιερέα Παφνούτιο Ἀμάλικιτιάνσκη. Ὁ πάτερ πρωθιερέας
πήγαινε θυμωμένος ἀπ' τὴν ἐκκλησία στὸ σπίτι του κ' ἐκουνοῦσε τὴν
πατερίτσα καὶ γυρνώντας κάθε τόσο στὸ διάκο ποὺ ἐρχότανε κατόπι
του ἔλεγε: «Μὰ εἶσαι ἓνας βλάκας, ἀδερφάκι. Μὰ ἓνας βλάκας.»

Ὁ Βύβερωφ κατέβηκε ἀπ' τὴν καρότσα κ' ἐπῆγε νὰ βλογηθεῖ.

—Καλὴ γιορτὴ, πάτερ, εἶπε φιλώντας τὸ χέρι του. Στόν ὄρθο εἶ-
χατε πάει;

—Ναί, λειτουργιά.

—Ἔτσι... ἔ καθένas μὲ τὸ ἔργο του. Ἐσεῖς τὸ πνευματικὸ ποί-
μνιο ποιμαίνετε, ἡμεῖς τὴ γῇ καλλιεργοῦμε, ὅσο μᾶς εἶναι βολετό. Μὰ
γιατὶ δὲ βάλατε τὰ παρὰσημά σας;

Ὁ παπᾶς ἀντὶ ν' ἀποκριθεῖ, κατσούφιασε, ἐκούνησε τὸ χέρι κ' ἐσυνέ-
χισε τὸ δρόμο του.

—Τοὺς τᾶπαγόρειψαν! ξήγησε ὁ διάκος ψιθυριστά.

Ὁ Βύβερωφ ξεπροβόδιζε μὲ τὰ μάτια τὸν πρωθιερέα ποὺ βιάδε
θυμωμένος κ' ἡ καρδιά του σφίγγονταν ἀπ' τὴν πικρὴ προαίσθησι. Ἡ
εἰδηση ποὺ εἶχε φέρει ὁ μηχανικὸς φαινότανε τώρα πιὸ κοντὰ στὴν
ἀλήθεια!

Πρῶτα ἀπ' ὅλα πέρασε ἀπ' τὸ γείτονα του ταγματάρχη Ἰζίτσα. Τὴ
στιγμὴ ποὺ ἡ καρότσα του ἔμπαινε στὴν αὐλὴ τοῦ ταγματάρχη εἶδε
τὴν ἀκόλουθη εἰκόνα. Ὁ Ἰζίτσα στεκότανε μὲ τὴ νυχτικιά του καὶ τὸ
τούρκικο φέσι στὴ μέση τῆς αὐλῆς, θυμωμένα χτυποῦσε μὲ τὸ πόδι

κ' ἐχειρονομοῦσε. Κοντά του ὁ Ἀμαξᾶς ὁ Φίλκας πήγαινε ἀπάνω κάτω ἕνα κουτσό ἄλογο.

— Παλιάνθρωπε ! ξεφώνιζε ὁ ταγματάρχης. Βαγαπόντη, κανάγια ! Νὰ σὲ κρεμάσουν εἶναι λίγο, ἀνάθεμα. Ἀφганέ ! Ἄ, τὰ σεβασματά μου, εἶπε μόλις εἶδε τὸν Βύβερωφ. Χάρηκα πολὺ πὺν σᾶς εἶδα. Πῶς; Πῶς; σᾶς ἀρέσει ἐτοῦτο; Εἶναι; μιὰ βδομάδα πὺν τὸ νύχι τᾶλόγου πρίστηκε καὶ σωπαίνει ὁ βαγαπόντης! Οὔτε λόγο. Ἄν δὲ τὸ παρατηροῦσα θᾶχανε τᾶλογο τὸ πόδι του. Τί τοῦ δίνεις; Αἶ; Εἶναι νὰ μὴ τοῦ κατεβάξεις γροθιὲς στὰ μοῦτρα; Νὰ μὴ τὸν δέρνεις; Νὰ μὴ τὸν δέρνεις, σᾶς ἀρωτῶ;

— Τᾶλογο εἶναι λαμπρὸ — εἶπε ὁ Βύβερωφ, πηγαίνοντας κοντὰ στὸν Ἰζίτσα. Εἶναι κρῖμα! Πρέπει, ταγματάρχη μου, νὰ καλέσετε κανέναν κτηνίατρο. Στὸ χωριό μου, ταγματάρχη μου, ὑπάρχει ἕνας πολὺ καλὸς κτηνίατρος!

— Ταγματάρχης οὐρλιασ' ὁ Ἰζίτσας, κ' ἐχαμογέλασε περιφρονητικά. Ταγματάρχης!... Δὲν εἶναι γιὰ χωρατὰ ἐδῶ πέρα! Ἐμένα μ' ἀρρώστῃσε τ' ἄλογο, καὶ σεῖς: Ταγματάρχη! ταγματάρχη! Ἰδια καρακάξα κρε!... κρε!...

— Δὲ σᾶς καταλαβαίνω, ταγματάρχη μου. Μὰ εἶναι τρόπος νὰ παρομοιάζει κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο ἄρχοντα μὲ καρακάξα;

— Μὰ τί ταγματάρχη καὶ ταγματάρχη μοῦ ψέλνεις. Μήπως εἶμαι ταγματάρχης;

— Μὰ τί εἶσαστε;

— Ὁ διάολος τὸ ξαίρει τὸ τί εἶμαι! εἶπε ὁ Ἰζίτσας. Πάει ἕνας χρόνος καὶ περισσότερο πὺν δὲν ὑπάρχουν ταγματάρχες. Μὰ τί εἶστε ἐσεῖς; Μήπως γεννηθήκατε χτές;

Ὁ Βύβερωφ τὸν κοίταξε μὲ φρίκη τὸν Ἰζίτσα, καὶ ἄρχισε νὰ σκουπίζει τὸν ἰδρὸ ἀπ' τὸ πρόσωπό του μαντεύοντας κάτι πολὺ κακό.

— Ὡστόσο, ἐπιτρέψτε με... εἶπε. Δὲ σᾶς καταλαβαίνω ὅ,τι καὶ ἂ λέτε. Ὁ ταγματάρχης εἶναι δὲ σημαντικὸς βαθμὸς!

— Μάλιστα!!

— Μὰ πῶς γίνονται λοιπὸν αὐτά; κ' ἐσεῖς.. τίποτε;

Ὁ Ταγματάρχης ἔκανε μιὰ χειρονομία μονάχα καὶ ἄρχισε νὰ διηγείται πῶς ὁ ἄτιμος ὁ Φίλκας ἔτριξε τὸ νύχι τ' ἄλόγου· ἔλεγε καὶ τὴ μάκραινε τὴν ἱστορία καὶ στὸ τέλος ἀνασηκώνοντας τὸ ἄρρωστο πόδι μὲ τὴν πληγὴ τοῦχε ἔμπνο καὶ τίς εἶχε βάλει ἀπάνω ἀλογοκοπριά τῶφερε ὡς τὰ μοῦτρα του, μὰ ὁ Βύβερωφ δὲν καταλάβαινε, δὲν αἰσθανότανε

καὶ τᾶβλεπε ὅλα σὰν πίσω ἀπὸ κάγκελα. Ἀσυναίσθητα ἀποχαιρέτησε, ἀνέβηκε στὸ καροτσάκι του καὶ φώναξε μ' ἀπελπισιά:

— Στὸν πρόεδρο ! Γρήγορα ! Πελέκο, τὸ καμτοίκι !

Ὁ πρόεδρος, ὁ Γιακόντυσεφ, πολιτικὸς σύμβουλος ἐν ἐνεργείᾳ, ἔμενε μακριά. Ὑστερα ἀπὸ καμιά ὥρα ὁ Βύβερωφ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο του καὶ χαιρετοῦσε.

Ὁ πρόεδρος καθότανε στὸ σοφὰ καὶ διάβαζε τὴ «Νόβοε Βρέμια». Βλέποντας τὸν Βύβερωφ σὰ μπῆκε ἔκανε ὑπόκλιση μὲ τὸ κεφάλι καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν πολυθρόνα.

— Ἐγώ, ἐξοχώτατε, ἄρχισ' ὁ Βύβερωφ—ἔπρεπε πρῶτα, πρῶτα νὰ σᾶς συστηθῶ, μὰ μὴ γνωρίζοντας σὲ τί σημεῖο βρίσκεται τὸ ζήτημα τοῦ βαθμοῦ μου, τολμῶ νὰ καταφύγω στὴν ἐξοχότητά σας νὰ μοῦ ἐξηγήσετε...

— Ἐπιτρέψτε, ἀγαπητὲ —τὸν διέκοψε ὁ πρόεδρος. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα μὴ μὲ λέτε ἐξοχώτατο. Σᾶς παρακαλῶ !

— Τί λέτε... Ἐμεῖς εἴμαστε μικροὶ ἄνθρωποι...

— Δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Γράφουνε, νὰ... (ὁ πρόεδρος ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο τὴν ἐφημερίδα) γράφουνε πὺν λές, πὺς ἔμεῖς οἱ ἐν ἐνεργείᾳ πολιτικοὶ σύμβουλοι δὲ θᾶμαστε πὰ ἐξοχώτατοι. Τὸ γράφουνε γιὰ βέβαιο ! Ἄς εἶναι. Καὶ δὲ χρειάζεται, ἀγαπητὲ κύριε ! Δὲ χρειάζεται ! Μὴ μᾶς τὸ λέτε ! Δὲν τῷχουμ' ἀνάγκη !

Ὁ Γιακόντυσεφ σηκώθηκε κι ἄρχισε νὰ περπατᾷ περὶφανα μέσα στὸ δωμάτιο... Ὁ Βύβερωφ, ἀναστένανε βαθιὰ κι ἀφῆκε νὰ τοῦ πέσει χάμω τὸ πηλίκιο.

«Μιὰ καὶ φτάσανε, ὡς αὐτοὺς—συλλογίστηκ'—γιὰ τοὺς ἀνθυπασπιστὲς καὶ τοὺς ταγματάρχες οὔτε λόγος νὰ γίνει. Καλλίτερα νὰ φύγω».

Μουρμούρισε κάτι ἀσυναρτησίες ὁ Βύβερωφ καὶ βγῆκε, κι ἀλησμώνησε καὶ τὸ πηλίκιό του μέσα στὸ γραφεῖο. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες ἔφτασε στὸ σπίτι του χλωμός, μὲ δίχως κασκέτο, μὲ μιὰν ὀμὴ ἔκφραση φρέϊκης στὸ πρόσωπο. Κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ καροτσάκι κοίταξε φοβισμένα τὸν οὐρανό. Μπᾶς κ' ἔχουν καταργήσει καὶ τὸν ἥλιο ; Ἡ γυναίκα του ἔαφνίστηκε μὲ τὴν ὕψη του, τοῦβαλε χίλια ρωτήματα μὰ αὐτὺς δὲν ἀπαντοῦσε παρὰ μόνο μ' ἓνα κίνημα τοῦ χεριοῦ...

Ὁλάκαιρη βδομάδα δὲν ἔτρωγε, δὲν ἔπινε, δὲν κοιμότανε καὶ σὰ νὰ τᾶχε χαμένα πῆγαινε ἀπ' τὴ μιὰ γωνιά στὴν ἄλλη καὶ συλλογιζόταν. Τὸ πρόσωπό του στένεψε, τὸ βλέμμα του θάμπωσε... Δὲ μιλοῦσε μὲ κανέναν, δὲν ἀρωτοῦσε τίποτα, κι ὅταν ἡ Ἀρήνα Ματβαίενα τὸν ἔβαζε μπροστὰ μὲ τὰ ρωτήματα, αὐτὸς κουνοῦσε μοναχὰ τὸ χέρι κι

ούτε λέξη... Τί δὲν τοῦ κάνανε γιὰ νὰ τὸν φέρουν στὰ σύγκαλά του! Τὸν πότισαν, τοῦδωκαν «ἐσωτερικὸ» λάδι τῆς καντήλας, τὸν ἔβαζαν νὰ κάτσει σὲ ζεστὸ τοῦβλο. Μὰ τίποτα δὲ βοηθοῦσε, αὐτὸς δυστροποῦσε καὶ ξεγλύστραε. Φωνάξανε τέλος τὸν πάτερ Παφνούτιο νὰ τὸν διαβάσει. Μισὴ μέρα πάλευε ὁ πρωθιερέας νὰ τοῦ ξηγήσει ὅτι τώρα ὅλα πᾶνε, ὄχι πρὸς τὴν ἐκμηδένηση, ἀλλὰ πρὸς τὸ μεγαλεῖο μὰ ὁ καλὸς του σπόρης ἔπεφτε σὲ ἔδαφος ἀχάριστο. Πῆρε ἓνα πεντάρουβλο γιὰ τοὺς κόπους του καὶ ἔφυγε χωρὶς τίποτα νὰ κατορθώσει.

Ἀφοῦ σάπασε μιὰ βδομάδα ὁ Βύβερωφ ἔκανε νὰ μιλήσει.

— Τί σωπαίνεις λοιπὸν ἐσύ, παληοτόμαρο; ρίχτηκε ξαφνικὰ τοῦ Ἰλιούσκα τοῦ Κοζάκου. Αὐθαδίαζε! Καταφρόνεσέ με! Πές μου «Ἐσύ», τοῦ ἐκμηδενισμένον! Θυζάμβευε!

Λέγοντας αὐτὸ ἔκλαψε καὶ ξανασάπασε ἄλλη μιὰ βδομάδα. Ἡ Ἀρήνα Ματβαίεβνα ἀποφάσισε νὰ τοῦ πάρει αἷμα. Ἡρθ' ὁ νοσοκόμος καὶ τοῦ πήρε τρία πιάτα αἷμα καὶ μ' αὐτὸ σὰ ν' ἀλάφρωσε. Τὴ δεύτερη μέρα, ὕστερα ἀπ' τὴν ἀφαίμαξη, ὁ Βύβερωφ ζύγωσε στὸ κρεββάτι ὅπου πλάγιαζε ἡ γυναῖκα του καὶ εἶπε:

— Δὲ θὰ τ' ἀφήσω ἔτσι ἐγώ, Ἀρήνα Ματβαίεβνα. Τώρα πῆρα ἀπόφαση γιὰ ὅλα... Τὸ βαθμὸ μου τὸν πῆρα μὲ τὴν ὑπηρεσία μου καὶ κανένας δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ μοῦ τὸν θίξει. Νὰ, τί σκέφτηκα. Θὰ γράψω σὲ κάποιον σημαντικὸ πρόσωπο τῆς ἐξουσίας αἴτηση καὶ θὰ ὑπογράψω ὁ δεῖνα ἀνθυπασπιστής... Ἀνθ-υπα σπι-στής... Καταλαβαίνεις; Γιὰ πείσμα! Ἀνθυπασπιστής. Ἄς εἶναι! Γιὰ τὸ πείσμα!

Κι αὐτὴ ἡ σκέψη τόσο τοῦ ἤρεσε τοῦ Βύβερωφ, πὺν τὸ πρόσωπό του ἄστραψε καὶ ἐζήτησε κιόλας νὰ φάει. Καὶ τώρα φωτισμένος μὲ τὴ νέα του ἀπόφαση, περπατᾷ μεσ' οἱ κάμαρες, σατανικὰ χαμογελώντας καὶ ρεμβάζει.

— Ἀνθ-υπα-σπι-στής. Γιὰ τὸ πείσμα!

Ἀπ' τὰ Ρωσικά.

ΣΤ. ΚΑΝΟΝΙΑΔΗΣ